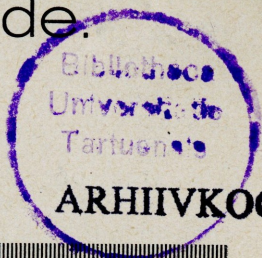

A - 102210

ARM

Kaks õde.

*Maie ja Tiia
palumas.*

Maie ja Tiia kuulasid tähelepanelikult lookesi Piiblist, milliseid neile ema jutustas. Ja kes teine oskabki jutustada nii huvitavalt kui ema? Kui tihti olid lapsed kuulnud Jeesusest—kui püha oli Ta elu, kuis Ta armastas inimesi ja eriti veel lapsi ning lõpuks Ta surm! Jeesus suri ju meie eest!

Ka täna jutustas ema Jeesuse surmast ja taastulemisest. Väike Tiia ei suutnud enam rahulikult kuulata vaid sõnas: „Emake, tahan paluda Jeesust, et Ta teeks mind heaks lapseks, siis võin jääda alati Jeesuse juure!“

46251996

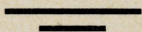
TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

„Lapsuke, siis pead paluma Jeesust kogu südamest“, ütles ema. „Ja mitte üksi paluma, vaid ka Tema sõna kuulma ja kõiges Talle järgnema. Sest Saatan otsib lapsi samuti kui täiskasvanuid“.

„Oi, kui vaenlane tuleb mind otsima“, ütles Tiia, „ma põgenen Önnistegja juure ja palun, et ma kurja vaenlase häält ei kuuleks ning teeksin nii, kuis tahab Jeesus“.

„Ja mina“, hüüdis Maie, „palun, et Jeesus annaks mulle rohkem kannatust“.

Jeesus kuuleb palveid. Palud ka sina Teda? Kindlasti sa palud — kuid kas teed seda kogu südamest! Tema kuuleb su palveid. Võtab sult mured ja valud. Tema on sama armastav Issand. „Jeesus Kristus on seesama eila, täna ja igavesti“.

KAKS PALUJAT.

Keegi mees palus: „Jumal, ma tänan Sind, et ma pole niisugune, kui teised inimesed!“

Teine palus: „Jumal, ole mulle patusele armuline!“ Mõlemad lühikesed palved, kuid siiski nii erinevad. Need olid täiskasvanute palved. Samuti võivad ka lapsed paluda.

Mõni Vello või Helle palub õhtul: „Täna ma pole halba teinud. Mina olin sõnakuulelik. Aga Ants, tema oli halb“. Kuhu kuulub selline palve?

Seal aga põlvitab väike Malle oma voodi ees ja nutab: „Olin täna kuri ja jonnakas. Ka ema sõna ei kuulnud. Kui ma ometi saaksin paremaks!“

Jumal ei vaata sõnu, vaid südant. Mitte palve sõnu ei pea muutma, vaid lase enesele uue südame kinkida! Seda võib anda sulle Jeesus!

Kes andis selle sendi?

Nii küsis keegi misjonär, kes Indiast oma kodumaade külla oli tulnud ja misjonitundi pidas.

Ta hoidis ühte väikest indiakeelset traktaati oma käes ja seda rahvale näidates rääkis ta järgmist: „See väike traktaat, kui väike ta küll on, on tööriistaks saanud ühe vägeva pagana-pealiku poja ümberpöörmiseks — ja see maksab ainult üks sent! — Kes oli see kes selle sendi andis?“ Siin ilmas jääb see küll saladusesse, ega saa keegi selle sendi andja nime teada, aga Jumalal on see teada ja teises ilmas arutatakse seda avalikult ja andjale tasutakse tuhatkordselt: Jumal andku, et selliseid tasusaaajaid oleks ka teie hulgas, armsad lapsed.

„Tooge

Ajalõhepõiss Riks, kes pakkus valjult oma
kaupa tänavanurkadel, peatus hetkeks kuulama
laulu, mis kõlas kuskilt palvelast. Et ta oli
märg ja külmetanud meelitas palvela lahtine
uks teda sisse astuma.

„Too neid sisse, too neid sisse.
Too neid patuväljadelt;
Too neid sisse, too neid sisse
Too nad Tema jalgadele“,

laulis Esimese Koguduse rahvas.

„Ei tea kas nad päris tõesti just seda mõt-
levad?“ arutas poiss, surudes end ahjule ligemale.
„Kas nad ikka tõesti peaksid mõtlema seda
kõik just nii—millest nad praegu laulavad,—et
too nad aga sisse? See on siin ikka hea koht.
Kas see peaks ka käima niisuguste meeste kohta
kui isa on? — Ehk nad saaksid teda aidata
jalule“.

Lauldi vahvalt edasi, kuni terve viis salmi
kõik läbi — meeliülendav laul, kohane selliseks
vihmaseks õhtuks, ja Esimese Koguduse rahvale
meeldis selle lihtne, südamlik koor:

Too nad sisse, too nad sisse,
Kes on patuteedel kaugel,
Olgu vaene, olgu väeti,
Tal on tervist anda kõigil,
Nad Jeesu' juure tooge.

nad sisse!“

„Ega nad muidu seda niikaua laulaks kui neil sellega tõsi taga ei oleks“, arutas Riks. „Ja nüüd, et peremees on meid tänavale tõstnud, ja temal ei ole mujal kohta, kus olla, kui ainult kõrtsis, võibolla et temast võiks saada jälle asja kui aga keegi teda pisut aitaks, ja kui ta teeks alguse niisugusest kohast, kui see

... ja Riks talutas oma
isa palvela poole.

siin on. Ma õige teen sellega proovi“. Ja uksest välja, külma ja märja öösse kadus poiss.

Lõppsona oli öeldud ja rahvas valmistus lahkumiseks kui üks lükati pärani ja märjades, nürustes riides poiss astus julgelt sisse, vedades endaga peaaegu abitud mehe kogu kaasa, kes nähtavalt oli viina võimuses.

„Mis siin on? Mis siin on?“ küsis üks meestest karmilt, „Poiss, arvan et olete küll ära eksinud“.

Riks lõi oma silmad kiirelt üle saali, siis raputas otsustavalt pead, püüdes oma nigela jõuga toetada viletsat meest oma kõrval.

„Ei — see on just õige koht—täpselt sama; aga ega te ometi ära ei lähe ja uksi kinni panema ei hakka? Sest tõin teda sisse, nagu te ütlesite“.

„Mida tehakse siin? Keda toodi sisse?“

See oli kogudusevanema sõbralik hääl, kes lähenes poisile.

„Teie üheskoos kõik—laulu sees ütlesite, et tooge nad sisse ja sest ei ole lugu kui pahad nad on. Umbes nii see igatahes küll oli ja ma kohe tõin teda siia, nii te ütlesite, et Jeesus võib teda uuesti korda seada. Kas ei ole see õige, mis seal laulu sees oli?“ ja poisi silmad kiindusid ootuses kogudusvanema näkku.

„Jutustage meile sellest, väike mees“, ütles vaimulik õrnalt. „On's tema teie isa?“

„Ja, tema on minu isa, ja kusagil sattus ta minema vale jälgedele. Meie ema püüdis teda ikka püsti upitada, aga viimaks väsis ära ja

suri. Siis öde Mari. tema ka katsus, kuni ta viga sai ja haiglasse viidi. Isa küll ei saanud isegi aru, mida ta seekord tegi. — Ja siis mina olen ka katsunud, aga midagi ei ole kasu. Nüüd ei ole enam ühtegi kohta, kuhu saaks jääda ja hakata peale — ja ei ole kedagi, kes ta'st hoolib. Nüüd kuulsin, et te laulsite, too nad sisse, nagu tema on, ja üks, kes elab siin, võtab neid oma hoida — Jeesus oli selle nimi. Kas see elab siin?“

Mõistuse kaotanud mees, keda poiss toetas, langes sel hetkel raskelt põrandale.

„Ega ei aita, Riks“, ütles ta, „su isa ei või parata midagi — keegi ei hooli. Lähme tagasi Juhanile ja võtame veel ühe topka, küll see aitab“.

Aga kogudusevanema tugev käsi oli teda ülestõstnud ja ühele pingile asetanud. Siis pöördus ta ümberseisvale, tõsiselt vaikiva salga poole ja sõnas:

„Vennad ja õed, mida arvate teie poisi küsimustest? Kas ei ela mitte Jeesus siin, just siinsaamas? Ega see polegi kaugel Tema päris-kodust, eks ole nii? Ja kui Ta elaks siin, mida teeks Tema just nüüd, sellel külmal, vihmasel ööl säärase vaese langenud mehe ja tema ustava pojaga“.

Pole vajagi nimetada, et Riks ja Riksi isa ei läinud tagasi Juhanile veel jooma, ei sel õhtul ega ka kõikidel järgnevatel õhtutel. Nende hääli võime kuulda ühinenud teistega kui laulavad:

„Too neid sisse, too neid sisse,
Tooge eksinud Ta juurde“.

„Kas nad päris tõesti seda mõtlevad?“ Kui maailm küsib otsides, kas on sinul tõsine risti-usk, kas leiab ta, et sinu elu on pidevalt ilma veata?“

Ingliskeelest onu **Eduard**.

Isa.

Väike tüdruk jooksis tänaval kellelegi mehele järele ja hüüdis: „Isa, isa!“ Mees pöördus ümber. Ehmunult jäi tüdruk seisma, see oli keegi võõras.

Kaks suuremat tüdrukut tulid sealt mööda ja üks hüüdis naerdes: „Väike ei tunne oma isa!“ Ta kaaslane lausus selle peale: „Maie, kas meie tunneme oma taevast Isa paremini? Arvan, me püüame tihti saada asju, mis valmistavad meile hiljem ainult pettumusi. Samuti sõbrustame inimestega, kes ei soovi meile head ja varsti meid täiesti unustavad. Sealjuures ei tunne me oma taevast Isa üldse. Näe, nüüd leidis väike oma õige isa, ja kui õnnelik on ta nüüd!“ Maie noogutas nõustudes peaga ja otsustas, et ka tema tahab otsida ja leida oma õige isa.

„VALGUSE“ KIRJASTUS, TALLINN.

M. Minis'e trükk, Narvas. 1937